

3300.

За щерката на шефа на ДС
Бе знайно, че е с чисто досие,

Била е с доноси неангажирана
И затова за шеф бе номинирана...

Бе кротка и говореше добре –
Не бе възможно никой да я спре,

Защото враговете на червените
Числят се сред напълно заслепените.

Какво от туй, че нейните предци
Са все комунистически дейци!

Най-важно е почтено поведение,
За да получи общо одобрение.

Узна се чак в последния момент,
Че е била на КГБ* агент!

**Комитет государственной безопасности СССР*

3301.

*България воюва с Турция през 1912г,
А през 1915 воюва пак, но в съюз с нея.*

Довчерашни съюзници тържествено
Се обявяват днес за врагове,
Това за много хора е естествено,
Макар че жертват свои синове.

Родолюбиви ветропоказатели
Старателно променят се по знак
На смахнати министър-председатели
И са готови да го сторят пак.

Войниците понякога са същите,
Една и съща даже е кръвта -
Оставят си семействата и къщите
В курбан да се превърнат на Смъртта.

Гробовете им тя със кръв пои,
Чрез тях Кобургите да угои.

3302.

Запитван съм бил не веднъж и дважд
Защо обичм този мит България...
Та тя на глупостта е верен страж
И дом на атакуващи бездария!!!

Злодеи местни, а и чужденци,
Задълго са пленили свободата ѝ,
А самообявени първенци
Превръщат всички честни хора в ратаи.

Но знам, че мъж със името на лъв
Понявга ражда се под небосклоните,
До сетна капка жертва своята кръв

И, победил на робството законите,
Със зъби скъсва страшната верига...
За вечната любов това ми стига.

3303.

*Wie schneller man die Welt mit einer
Könige versorge, als Könige mit einer
Welt! (Fr. Schiller, "Don Carlos")*

Нахално монархическо подобие
Привлича от екрана моя взор
С набъбналото си блгоутробие
И с коронования си позор.

Зад кухата надменност на усмивката
Се вижда с глупост колко е богат
И колко беден е със придобивката,
Че за монарх в оставка е признат.

„Да бяха ме дарили с квадратурата
Поне на някой малък стадион,
Направил бих го център на културата
И там бих инсталирал златен трон!”

Но само малка бутафорна свита
С „Царю честити!” днеска го почита.

3304.

На правото за кражба срещу вярност
Се основава днешната държавност,
Дарява се във знак на благодарност,
Навред безсрочно е и няма давност.

То всъщност е циментът в постаментата,
По който се изграждат всички власти,
Узаконявани от парламента
Изцяло или на отделни части.

Заслужилите длъжни са да грабят
В противен случай от властта отпадат,
Чрез преданост им се изпича хлябът,
В противен случай ги очаква адът.

А честни хора, за да оцелеят,
Маскирани ще трябва да живеят.

3305.

*Шарáшка - жаргонное название НИИ и КБ
тюремного типа, подчинённых НКВД СССР,
в которых работали заключённые учёные.*

В прочулите се Сталински шарашки
Открытие заплащат с купа супа
И учени редят се на опашки
За влизане в по-малко гладна група.

Науката, на шията със примка,
От ЦК се превръща в мощна сила,
А там Смъртта със шапка-невидимка
Край входа се е тайно настанила.

Кой казва, че насила хубост няма?!
Напротив, във Червената вселена
Насилието в пъстра панорама
Е с власт, за всекиго предназначена.

И Туполев, и Корольов, и други,
В шарашка раждат своите заслуги.

3306.

Какви са Самуиловите вóйни
Със взор, отнет им от Българоубицеца?
Те бяха дълго българи достойни,
Сега зад ново чуждо име крият се.

А ужаса им днес се присвоява
От разни учени новоизлюпени,
Чрез него да заслужат лична слава
И златото, с което са подкупени.

Но българска остава си кръвта им,
Не подлежи тя на преименуване,
Не е за продан, нито за „под наем”
В хилядолетното си съществуване.

Това твърдя до смърт, макар да знам, че
Желае някой тук да се присламчи.

3307.

Колко цивилизации N , владеещи радиокомуникации, има в Млечният път? Според уравнението на Дрейк сред 300 милиарда звезди

$$N = R^* \times f_p \times n_e \times f_l \times f_i \times f_c \times f_L, \text{ те са } 300 \text{ хиляди.}$$

В Космоса разумният живот
Е твърде рядко срещано явление -
Сред бляскавия звезден хоровод
Той правило не е, а изключение.

Но хората сами чрез своя ум
Подготвят собственото разрушаване
По историческия кървав друм
В разрéz с човешкото очовечаване.

Как лесно е човек да е убит,
А как е трудно неговото раждане!
Да се превърне във изчезващ вид
Стараят се въоръжени граждани.

И може би ще го осъществят,
Не мине ли им черна котка път.

3308.

Сред болестите още неописани
Е „Затъмнение на съвестта”,
При нея няма гърчове и втрисане
И днес засяга доста хора тя.

Настъпва без начално предизвестие
Без болки е и болните не мрат,
Съпътствана е често от безчестие,
Кое то те безропотно търпят.

Но, странен факт! – За нейното лечение
Не се изготвя петгодишен план,
Безмълвно е общественото мнение,
А парламентът здраво е приспан.

Оказва се, на съвестта останките
Са само на децата във читанките.

3309.

От фондове за болните деца
Кой би посмял богатства да печели?
Намират ли се хора без сърца,
Които биха този грях поели?

Намират се... Превръщат във пари
Страданията детски без пощада,
А купен съд делата им прикри,
Макар че са изчадия на ада.

Висока е пазарната цена,
Но бедният родител я заплаща,
Настанали са подли времена
И подлост обществото ни обхваща.

Единственият изход за детето
Е да очаква помощ от Небето.

3310.

Светът, във който съм роден, е празен,
Малцина живи са между връстниците,
И само аз останал съм запазен
На живи изкопаеми в редиците.

Представите основно се смениха,
Останаха единствено заглавия,
И Истина лъжите придобиха,
А Интернетът по света прослави я.

На Времето одеждите са тесни
И то надхвърля свойте очертания
Отвъд пределите, до днес известни,
На моите отдавнашни познания.

Оглеждам ги от всичките страни,
Но те не топят злите старини.

3311.

На властите престъпният разкош
С годините се сам узаконява,
Народът е загубил вече мощ
И няма на какво да се надява.

Простакът става по-голям простак,
Богатият неспирно богатее,
Беднякът става по-голям бедняк
И все по-трудно честният живее.

Кой господ или дявол е проклел
Народа на злини неимоверни?
Помагат му за пагубната цел
Съдилищата – зейнали каверни.

Те заедно във нерушим съюз
Разтягат го в леглото на Прокруст.

3312.

Не е ли „Никога” без измерение?
При него няма край или начало,
А само някакво предназначение,
Отхвърляно на части и изцяло.

Светът ни изпреварен бе от Словото,
А точно знае ли се то кое е?
От „Никога” да почне е готово то –
В бездействие най-кратко се живее.

Но после се пораждат и глаголите,
Животът почва бързо да се движи,
Материя и Слово сменят ролите
И журналист за Словото се грижи.

Доколко грижите му са успешни
Е явствено от вестниците днешни.

3313.

Палач съм. Хобито е в занаята ми.
Палачите сме граждани самотни
И всяка стъпка щателно пресмятаме
Без помощ и без планове работни.

Приемам на клиентите редиците,
Не казвам никога „Елате утре!“
И въпреки словата на критиците,
Ценят ме всички управленски мутри.

Обичам пъстрото многообразие
На хората, с които си общувам,
Без оглед от Европа или Азия,
Аз заедно със тях смъртта празнувам.

Делата ми, ще кажа за сравнение,
Обратни са на всяко възкресение.

3314.

Дърветата отделят кислорода
Усърдно през деня и през нощта,
За да въздиша облекчен народа
Преди с налог да го дари властта.

Въздишката у нас не се таксува,
Пропуснатата възможност е това,
А тя тъй масово се практикува
От страдащи човешки същества!

Помагат на въздишката дърветата
Да има нужната дълбочина
И въздуха пречистват на планетата,
Обвити във уютна тишина.

Със благодарност утре ще ги радва
Милувката на нежна остра брадва.

3315.

Напразно мъдри книжници твърдят,
Че Истината вредом ще се слави
Из целия многострадален свят,
А Правдата ще виждаме наяве.

Напразен блян! Край мен аз гледам как
Навсякъде връх вземат подлещите
И даже почетен добиват знак
В Историята с чест да са покрити.

Та мога ли да вярвам след това,
Че миналото се представя точно
От жълтите мухлясали слова,
В които често е многопосочно?!

Уви! Освен огромна територия
Лъжа владее мрачната История.

3316.

*Чернобил...Най-скъпият гвоздей
в ковчега на Съветския Съюз.*

В Чернобил Глупостта роди Смъртта,
Но прогресивното законодателство
Превръща много често Глупостта
В смекчаващо вината обстоятелство.

Села и градове погребват тук
Под сянката на пагубни мълчания,
А аленият флаг със сърп и чук
Се вее над обезлюдени здания.

Светът с отровен облак се покри,
Засегната е не една гържава,
Достигна чак до Арктика дори,
А ЦК непрестанно заседава.

И докато човеците загиваха,
Зад думи гузната си съвест скриваха.

3317.

Героите, които не четат,
На книги да са автори мечтаят
И са готови много да платят
На тези, дето да помогнат знаят.

Борец, банкиер, певец или бандит,
Народен вожд, военен от запаса,
И кой да е известен индивид,
За славата отварят своята каса.

Пера под наем – на пазара бол
И ето: книги никнат като гъбки,
Изписващи със светъл ореол
Човека, купил творческите тръпки.

Понастоящем вредом под небето
Това се смята за общоприето.

3318.

Един подлец, реши ли да умре,
Веднага двама други го заместват
И който тази истина прозре,
Пророци за колега ще го честват.

А подлостта безименна расте
И сменя образа си с добродетел,
Преструва се на весело дете
Или на добродушен благодетел.

Препуска из планетата ни тя,
Свободна е и се глобализира,
Живота обновява чрез смъртта,
А в себе си безсмъртие намира.

Ще бъде ли от ООН роден
За подлостта Международен ден?

3319.

„Поставяй подпис в този документ
Или баща ти ще умре в ГУЛАГ!”
Напътстваше го тайният агент,
„В противен случай си народен враг.”

Той дълго беше пазил своята чест
И с нея се усещаше богат,
А трябваше да я пожертва днес
Без изглед да му я дадат назад.

Нито за миг не се поколеба,
Подписа собствения си позор
И плю на бъдещата си съдба
В страна със запечатан кръгозор.

На сутринта във своята постеля
Изпи сто грама спирт и се застреля.

3320.

Във името на творческия мързел
Създаден бе Писателски съюз
И там ЦК на ясла е привързал
Пегасите със прогресивен вкус.

Успехът тук в аванс се гарантира,
Талантът се измерва по обем
И музата е със безмълвна лира
За сметка на могъщия корем.

Заводът за отпадъчна хартия
Преизпълнява често своя план
Партийна слава, за да придибие,
Поглъщайки роман подир роман.

По почин на един доброжелател
Прекръстен беше на „Червен писател”.

3321.

Самозбравата е болест на властта,
Която тя не иска да лекува,
А лекарите праща по места,
Където правдата се с кръв купува.

Министърът оглежда този свят,
Прикрит в бронираната лимузина,
Добре охранен и дебеловрат –
Любимец е на своята Родина.

А тази ненадмината любов
Споделя със другари и роднини,
Да я овеществява е готов
И със причини, често без причини.

Успехите, безспорни и огромни,
За бедните му пречат да си спомни.

3322.

За Партията ние сме растения,
Полива ни Тя с прогресивно слово
И ни подкастрия със постановления,
Чрез тях да заживеем образцово.

Но ние сме богати на мълчание
И колективно вятърът ни клати,
А клатенето ражда основание,
За да заслужим нашите заплати.

На местна почва сме закрепостявани,
Зер местенето е нездравословно,
В покорството не сме ограничавани
И то е наше качество основно.

Отскоро произвеждаме храна
От роден въздух и от светлина.

3323.

*От 3000 български политемигранти в
СССР1000 са репресирани, 579 са загинали.
(„Българският мартиролог”)*

Бе време на великите мечти
За щастие и братство на Земята
И люде бе готов да приюти
Домът червен на пролетариата.

Те идваха възторжени в Москва,
Във шпионаж да бъдат обвинени
И заедно с човешките права
В концлагери да работят на смени.

Не беше трудно там да разберат
Природата на Сталинското братство
И мъките по жертвения път
Към храма на духовното богатство.

А прогресивната съветска власт
Им подари сибирски дядя Мраз.

3324.

Успяват многодетните кралици
Да наторят земята със крале,
Преалчни паразити-храненици,
С които Бог народите прокле.

И всяка подлост е за тях достъпна
Ако чрез нея ще добият власт
Откакто доверчивостта поскъпна
Не само по света, но и у нас.

Със Сатаната те се съюзяват
И с комунизма имат общ език,
Хомот на свободата да поставят
Чрез силата на огън и на щик.

И оправдават страстната си стръв
С наследствената своя синя кръв.

3325.

Днес живите класици са щастливи -
Отвред закрепостени са с награди
И с пожелания благочестиви,
Възпети по естради и площади.

Заслужена е шумната им слава
И с право поощрява ги законът!
Не вярват те в червената държава,
Но без да спрат хвалби за нея ронят.

За тази цел са нужни мощни сили:
Те борят се дори със съвестта си,
Която с много жар са победили
Във името на трудовите маси.

И слънчева е тяхната победа,
Защото техен бог е Слънчогледа.

3326.

Търпимост препоръчват на народа
Съветници от всякакъв разряд
И той търпи за нечия изгода,
Търпимостта му става занаят.

Селата жертва са на ненаситни
Бандити, но той плахо си мълчи
И гледа жилищата, нявга китни,
Света как зрат с помръкнали очи.

Днес мнозинството му е без закрила,
То има таен вот, но няма глас,
А безогледно алчна камарила
Му е натрапила зловеща власт.

Различни комитети из страната
Са щит единствено за малцинствата...

3327.

С опозоряването на невинните
Се ражда силата на всяка власт
И тази е най-важна от причините
Властта да всява страх у всички нас.

За по-малко невинните – затворите,
За повече невинните – арест,
И там на тъмнините сред просторите
Започва възпитателен процес.

Разкрива се по този начин тайната
Как може да се задържи властта
И със успех да бъде дълготрайна тя
Чрез стожерите на невинността.

А който за това не е готов,
Свален ще бъде като Горбачов.

3328.

Настъпва онзи тъжен период
На болките с начало, но без край,
Когато на човешкия живот
Смъртта прошепва: „Аз съм твоят рай!”

Разбира Вождът – трябва да се мре,
Макар че с блясък дълго бе живял,
Но днес му се налага да прозре –
Народът го изпраща без печал.

Кой на кого е много задължен,
На него му е трудно да реши,
В двореца той се бори нощ и ден
Да утешава бедните души.

Изпрати хиляди на Онзи свят...
Те там ще му се отблагодарят.

3329.

По Гео Милев.

Какво е за него Стоянка?
Една партизанка във банка,
Поставена там за заслуги,
Постигнати нявга от други.

Тя в бездни, железни, беззвездни,
Намери пари безвъзмездни,
А после и чанти с брилянти
Иззе от едни фабриканти.

По нея без помисли груби
Ума си загуби и влюби,
А двамата са във момента
На първия ред в парламента.

За себе си вече, комай,
Септември превърнаха в май.

3330.

Сравнителната степен „по-диктаторски”
Изящната словесност не познава,
Не съществува и „по-императорски”,
Макар че си съперничат по слава.

А „по-демократичен” без съмнение
Отдавна във езика ни го има
Като отправна точка за сравнение...
Виж, диктатурата е несравнима.

Днес спорят енергичните с безличните
За лавровите вейки, след което
Местенцето на най-демократичните
Не ще остане дълго незаето.

Оказва се, освен със психопати,
Светът препълнен бил и с демократи.

3331.

Да пригодиш небесното учение
Към нуждите на земната си власт
И го превърнеш в лост за управление
Е план, заченат във злокобен час.

От Кръста до Светата инквизиция
Той действа неизменно без провал,
Обслужва даже родната милиция
Без идеал, а също с идеал.

Исусхристовата любов към ближния
Роди Вартоломеевата нощ,
След туй от уредите най-престижния –
На доктор Гилотён добрия нож.

Днес любовта спасена от угрози е
Със помощта на атомни експлозии.

3332.

*Световният дълг възлиза
на 57 трилиона долари.*

Светът сега на себе си дължи
Във златни долари огромни суми,
Обвити във финансови лъжи
И претоварени с напразни думи.

Надзърташ ли от рая Адам Смит,
Да видиш мъртва своята идея?
Потомството ѝ днес е чезнещ вид
И в пълна безнадеждност вече крее.

Финансовата спекула е власт,
Притиснала отвред до смърт Земята,
За себе си обсебва лъвска част
От всичките запаси на богатата.

Тя Нищо е, но с пагубни размери,
Които чакат кой ще ги измери.

3333.

Рулетката, най-точното мерило
В селенията на случайността,
Не е ли тя и Господ, и плашило,
И даже сън, превърнат във мечта?

О, колко хора с вяра и надежда
Към нея приковават своя взор!
Тя може щастието да урежда,
Тя може да осъжда на позор.

Тя жертвите внимателно подбира,
Бележи ги със мрачния печат
И не оставя никоя на мира,
Докато не я вкара в своя ад.

А там, макар с голямо закъснение,
Настъпва чаканото просветление.

3334.

Той бе невзрачно дребно офицерче
С мечта да бъде силен и напет,
Обичаше пред всички да се перчи
И безпощадно да върви напред.

Тъй, по прищявка странна на съдбата
И смяна на законния режим,
Признат бе за участник във борбата,
Дори за командир незаменим.

По време на войната бе от тези,
На смърт които пращат чужд живот
И вместо лаври подари ковчези
На бедния осиротял народ.

А вместо да го нарекат „убиец”,
Бе награден със титла „Олимпиец”...

3335.

Тълпите от заклетни комунисти,
Къде внезапно се укрива те?
Не срам, а страх душите им нечисти
Обзема и със времето расте.

Напразен подъл страх! Неотмъстени
Избитите от всички тях лежат,
А живите, от скърби изтощени,
Към правдата все още дирят път.

Москва изглежда, че не ги привлича,
Те търсят Запада, проклет от тях,
И всеки между тях сега обича

Това, което смятал е за грях,
Но крие си душевната мизерия
Зад неувяхващото лицемерие.

3336.

На хората, дарени с очевидност,
Навярно прави силно впечатление
С натрапващата си общовалидност
Едно забележително явление.

Оказва се, палачите престъпни,
Създавани на Хитлер през годините,
Светът пред чийто образ още тръпне,
Са в Аржентина между най-невинните.

Съседът със съсед се надпреварват
Да хвалят висшите им добродетели
И задължават другите да вярват
В това, което лично са усетили.

Дали с тълкуването е готов
Всезнаещ някой мъдър философ?

3337.

*„Бъдете образцово-жестоки! “ (9 август
1918), В.И. Ленин. До Фьодоров, председател
на Нижгородския губизпълком.*

Да бъдеш образцов в жестокостта!..
Каква велика заповед на Вожда!
О, с колко ненаситна яснота
Убийците в дълга им съпровождат!

Държавата, превърната в палач,
Създава смърт във името на нещо,
Кое то тъне нейде в кървав здрач
Посред човекомразие зловещо.

Чрез смърт да утвърждаваш нов живот! –
Все още много хора имат вяра
Във този мит – на скрита подлост плод,
И на лъжа, като Земята стара.

Безумни, те не спират да вървят
Без Ленин, но по неговия път.

3338.

*Я, колко професори!
(Анонимно възклицание.)*

Тълпа от тържествуващи глупци
Превзе академичните катедри
С подкрепа на партийни първенци -
Завидно тъпи и завидно щедри.

Да си професор днес е срамота,
Игнатовчетата отвред напират!
Под лозунга „Свещенна простота!“
Те в бойни групи се организират.

Безродници народа ни гнетят
И взорът просветление не вижда,
А паразити ръфат жива плът,
Докато сивият поток приижда.

Паисий на вратите ще потропа,
Но не с перо, а със дебела сопа.

3339.

През 1614г. четиригодишният Иван Дмитриевич е публично обесен в Москва по заповед на цар Михаил Романов.

Надеждата е най-напред убита
С „Детето е заплаха за народите!”
А то се мята и през сълзи пита:
„Къде ме водите? Къде ме водите!”

Пространството и Времето вопият,
Че в тях се върши страшно престъпление,
Романовците за да придобият
Властта с човешко жертвоприношение.

Детенцето увисва на въжето,
Не трогва то с молбите си тираните,
Разклаща вятърът студен телцето
И то остава за храна на враните.

Едва след тривековно закъснение
Съдбата праща тежко отмъщение.*

**Последният цар Николай Романов е разстрелян на 17 юни 1918г заедно със семейството си в Екатеринбург от болшевиките.*

3340.

Зли хора вредом имало е вечно,
Но немощни да разрушат Земята
В старанието свое безконечно
Да предизвикват за това Съдбата.

Сега тя вдигна своята възбрана,
Снабди ги със атомни експлозиви
И катастрофа, късна или ранна,
Е сред реалните им перспективи.

Животът ни е жертвено заложен
В управата на неколцина луди
И тя ще го направи невъзможен
Щом в Онзи свят да идем ни принуди.

За нас едва ли някой ще зажали,
Щом лудите сами сме си избрали.

3341.

*„Милионите прости хора”...
(Най-обичният му израз)*

Той влюбен бе във посредствеността си
С любов, достигаща до упоение,
С любов, с каквато кротките монаси
Извършват свящото богослужение.

Той сам си беше бог и сам бе черква,
Подобно на великите неверници,
Готов останалите да зачерква
Като завистници или мизерници.

Чрез Партията неговата сила
Мълниеносно се увеличаваше,
Бе Партията глупостта простила,
Но никому таланта не прощаваше.

А той бе вече неин войн признат,
Защото с нея бе напълно слят.

3342.

Нима готовността към подчинение
Не е праисторическа проява,
С която през стотици поколения
Човек да преживява все успява?

На пещерните хора главатарите
И днешните водачи-демократи
Са нееднакви само авоарите,
А също и рожденните им дати.

В останалото са като близнаци те –
„Нарежданията ми изпълнете!”
Е най-непреходният между знаците,
Те с него си поделят вековете.

А ние имаме добрия шанс
Да бъдем в милиардния миманс.

3343.

Messalina participated in all-night sex competition with a prostitute. (Book X of Pliny the Elder's „Natural History”)

За пътя на безпътните жени
Историята не пести мастило,
Безпътството се винаги цени,
То власт над Времето е придобило.

Елена, Клеопатра, Помпадур,
Екатерина Първа, а и Втора,
Въоръжени с лъка на Амур,
Превръщат лесно в тържество позора.

Почтената жена привлича взор
Единствено ако я изнасят,
След туй (но не преди!) във гневен хор
Се включват всички, за да я закрилят.

А после заедно със досието
Отново връща се в небитието.

3344.

Будители какви ли не се борят
И побеждават неграмотността,
На умните се прояснява взорът,
Но са безсилни срещу глупостта.

Създаване на азбука вълшебна,
Отхвърляща безумните слова,
Отколе е деятелност потребна
В цивилизованите общества.

Проекти много и разнообразни,
Създавани са вредом в нейна чест,
Но всичките са, за беда, напразни
И глупостта победно шества днес.

Едни от най-печалните последици
Са нашите държавни неуредици.

3345.

Във опозиция са пеперуди,
В гъсѐници превръща ги властта
Във името на вечните заблуди,
С които се натрапват на света.

За колективните метаморфози*
Дори Овидий би им завидял,
А само избирателят е този,
Повлечен в кървавия карнавал.

Влечугите с отровната си смазка
Разнасят гибел в цялата страна,
Но пеперудите с красива маска
Вещаят щедро славни времена.

Системата налива пусто в празно,
Но факт е, че работи безотказно.

„Метаморфози“ е поема на римския поет Овидий.

3346.

Напразно Бог очаква в своя храм
Крале да хвърлят златната корона
И изповядат, че изпитват срам
Загдето се поставят над Закона.

Да разполагат с нашия живот
Било от някъде постановено –
Така си мисли кой да е деспот,
Да сее смърт за него е простено.

Историята им е втори дом,
Скрижалите си тя им предоставя,
Приживе там се настаняват, щом
Чрез чужда кръв постигнали са слава.

До осъзнаването на позора
Да мрат ще трябва още много хора.

3347.

Наполеон – един човекозвяр,
Провеждал масово унищожение,
Е все пак възхваляван като цар
Дори след неговото заточение*.

Но где са сладкогласните певци,
Които пееха за Сталин одите,
Че той бил пръв сред живите светци?
Не беше ли той татко на народите?

Зловеща поетична тишина
Обгръща фигурата на палача ни,
Зер днес са модни други имена
И те от стихоплетците са тачени.

Дали един човек за песен става,
Едва щом в гроба влезе се узнава.

**За Наполеон хвалебствени стихове са
сътворили Байрон, Пушкин, Лермонтов...*

3348.

Нещастия кръжат около нас,
Държавата ни ги добре подрежда
И кара ни чрез изборния глас
Да ги преобразяваме в надежда.

Навред са всемогъщите пари,
Облечени в костюм на Свободата,
А който смее да ги укори,
Набързо занемява му устата.

Победата им тачи се навред,
От тях не може никой да се брани,
Невинните им жертви са безчет,
А касите са ловните капани.

И всеки, който стане техен роб,
Остава техен верен роб до гроб.

3349.

От книга за велика поетеса
Научих изключителни неща,
Разбрах аз корените ѝ къде са,
Извели я до звездна висота.

„Тя бе до невъзможност талантлива –
В салатата ни капваше оцет
Така, че вкус чудесен придобива,
Подобен на другарско tête-à-tête.

Веднъж с писмо до пощата ме прати,
Щастлива с марки аз го облепих,
Пред мен поставиха му и печати...
Така безсмъртие чрез нея пих.”

И аз щастлив се чувствах с биографката,
Че за безсмъртие направих справката.